

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **BLESK Servis s.r.o.**
sídlem J. Mařánka 1163, Milevsko
zastoupen Mgr. Vladislavem Jirkou, advokátem
sídlem Václavské náměstí 807/64, Praha 1
proti

žalované: **Všeobecná zdravotní pojišťovna**
sídlem Orlická 4/2020, Praha 3

v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného správního orgánu

takto:

- I. Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem žalované spočívajícím v neprovedení opravy evidence o pohledávkách/přepłatku na pojistném a penále žalobce tak, aby tato evidence nezahrnovala nedoplatek pojistného na zdravotní pojištění u zaměstnance E. S., za období 1. 3. 2016 do 31. 5. 2016, celkové dlužné pojistné 2.610 Kč a penále, se zamítá.
- II. Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem žalované spočívajícím v nevystavení potvrzení o výši nedoplatků k 30. 6. 2017 po provedení opravy specifikované ve výroku č. I. se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje X

- III. Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem žalované spočívajícím v nevyplacení přeplatku pojistného ve výši 2.610 Kč a penále z této částky se zamítá.
- IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění

Vymezení věci a shrnutí procesní situace u žalované a před správním soudem

- 1 Žalobce se žalobou došlou Městskému soudu v Praze dne 4. 5. 2021 domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalované, který spočíval I. v neprovedení opravy evidence o pohledávkách / přeplatku na pojistném a penále žalobce, II. v nevystavení potvrzení o opravě, a III. v nevyplacení (nevrácení) přeplatku na pojistném žalobci. Žalobce zpochybňoval, že má u žalované nedoplatek pojistného ve výši 2.610 Kč plus penále na zdravotní pojištění zaměstnance E. S., za období od 1. 3. 2016 do 31. 5. 2016, a namítal, že evidence žalované, v níž je evidován nedoplatek pojistného ve výši 2.610 Kč plus penále na zdravotní pojištění zaměstnance E. S., za období od 1. 3. 2016 do 31. 5. 2016, je nesprávná a tudíž nezákonná.
- 2 Žalobce navrhl soudu, aby žalované přikázal provést opravu své evidence o pohledávkách / přeplatku na pojistném a penále žalobce tak, aby tato evidence nezahrnovala nedoplatek pojistného na zdravotní pojištění u zaměstnance E. S., za období 1. 3. 2016 do 31. 5. 2016, celkové dlužné pojistné 2.610 Kč plus penále, aby žalované přikázal po provedení příslušné opravy vystavit potvrzení o výši nedoplateků žalobce na pojistném na zdravotní pojištění a penále k 30. 6. 2017, a aby žalované přikázal vyplatit (vrátit) žalobci přeplatek pojistného ve výši 2.610 Kč a penále z této částky.
- 3 Žalobce považoval zásahy žalované za trvajících, ke dni podání žaloby neukončené. Uvedl, že o tom, že žalovaná nehodlá žádosti ad I. a patrně také žádosti ad II. vyhovět, se dozvěděl ze sdělení žalované dne 5. 3. 2021. Pro případ, že výše specifikované zásahy v mezidobí skončí, se žalobce domáhal rovněž určení, že zásahy byly nezákonné.
- 4 Z obsahu správního spisu žalované vyplývá, že žalobce dne 9. 2. 2021 požádal žalovanou o opravu evidence o pohledávkách /přeplatku, přičemž zároveň žádal o vydání potvrzení o výši nedoplateků ke dni 30. 6. 2017 (po provedení opravy). Žalovaná reagovala dopisem ze dne 5. 3. 2021, jímž sdělila žalobci, že neshledala důvody pro opravu evidence a přiložila vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění ke dni 30. 6. 2017. Následně dne 18. 3. 2021 žalobce požádal o vyplacení přeplatku na pojistném ve výši 2.610 Kč a penále z této částky. V dopisu ze dne 18. 3. 2021 žalobce mimo vrácení přeplatku požádal rovněž o vydání rozhodnutí dle § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jímž by žalovaná deklaratorně určila výši nedoplateků žalobce ke dni 30. 6. 2017. Dopisem ze dne 5. 5. 2021 žalovaná sdělila žalobci, že trvá na svém stanovisku, že nejsou dány důvody pro provedení opravy evidence. Dne 4. 5. 2021 požádal žalobce o uplatnění opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu, neboť o jeho předchozích žádostech nebylo dosud rozhodnuto.

- 5 Z obsahu správního spisu žalované dále vyplývá, že usnesením ze dne 20. 5. 2021 rozhodčí orgán žalované jako příslušný nadřízený správní orgán rozhodl, že pro vydání rozhodnutí ve věci žádosti ze dne 9. 2. 2021 a 18. 3. 2021 stanoví lhůtu do 15. 6. 2021. Rozhodčí orgán tuto žádost posoudil jako žádost o vydání rozhodnutí, a to ve věci výše nedoplateků podle § 142 odst. 1 správního řádu a ve věci vrácení přeplatku podle § 14 odst. 2 zákona o pojistném na veřejné zdravotní pojištění. Žalovaná následně tato dvě řízení spojila a dne 8. 6. 2021 rozhodla tak, že ke dni 30. 6. 2017 existoval u žalobce nedoplatek na dlužném pojistném ve výši 284.794 Kč a na penále ve výši 99.870 Kč a zároveň, že žádost plátce o vrácení přeplatku se zamítá, neboť žádný takový přeplatek ke dni 30. 6. 2017 neexistoval. Odvolání žalobce podané proti tomuto rozhodnutí rozhodčí orgán žalované zamítl rozhodnutím ze dne 22. 7. 2021.
- 6 Městský soud v Praze usnesením ze 20. 7. 2021 č.j. 6 A 49/2021-43 podanou žalobu nejprve odmítl pro nepřipustnost. Dovedil, že žalobce se může domáhat ochrany podáním žaloby proti rozhodnutí dle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), která by směřovala právě proti rozhodnutí rozhodčího orgánu žalované, resp. proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 6. 2021.
- 7 Nejvyšší správní soud však rozsudkem ze dne 25. 2. 2023 č.j. 10 As 391/2020-65 usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud shledal, že z odůvodnění usnesení městského soudu nelze seznat, zda byl závěrem o možnosti uplatnit námitky v rámci žaloby proti rozhodnutí o určení právního vztahu, resp., rozhodnutí o (ne)vrácení přeplatku, vyčerpán celý obsah žaloby; uložil městskému soudu zvážit, zda správní rozhodnutí ze dne 8. 6. 2021 a 22. 7. 2021 (alespoň) implicitně vyčerpala všechny tři okruhy vznesených námitek, resp. jestli je vůbec vyčerpát mohla.
- 8 Z vlastní úřední činnosti je Městskému soudu v Praze známo, že žalobce podal proti rozhodnutí rozhodčího orgánu žalované ze dne 22. 7. 2021 správní žalobu, o níž v mezidobí Městský soud v Praze rozhodl rozsudkem ze dne 7. 12. 2022 č.j. 9 Ad 9/2021-58 tak, že ji zamítl.

Obsah žaloby

- 9 Blíže k žalobní argumentaci Městský soud v Praze shrnuje, že žalobce nesouhlasí s právním názorem žalované, dle něž invalidní důchod, který byl dotčenému zaměstnanci přiznán v roce 1985 a který dosud trvá a je vyplácen ze státního rozpočtu Slovenské republiky (to je ve věci nesporné), nelze považovat za oprávněný důvod ke snížení vyměřovacího základu podle ust. § 3 odst. 7 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na veřejné zdravotní pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 592/1992 Sb.“).
- 10 Žalobce zejména namítá, že žalovaná nesprávně evidovala (a stále eviduje) nedoplatek pojistného na zdravotní pojištění u dotčeného zaměstnance včetně penále, dle žalobce předmětná částka nedoplatku představuje částku odpočtu ve smyslu ust. § 3 odst. 7 zákona

č. 592/1992 Sb., neboť se jednalo o zaměstnance, který žalobci jako zaměstnavateli doložil, že mu byl přiznán invalidní důchod, dle žalobce tedy byly splněny podmínky pro odpočet pojistného.

- 11 Dále žalobce namítá, že evidence žalované se neopírá o platební výměr, výkaz nedoplatků ani o rozhodnutí učiněné dle správního řádu, ale pouze o interní evidenci VZP ČR. Výkaz nedoplatků, kterým byl žalobci předepsán k úhradě dluh na pojistném na zdravotním pojištění, zahrnující i dluh u dotčeného zaměstnance, byl k námitkám žalobce zrušen a nebyl nahrazen jiným správním rozhodnutím. V této souvislosti poukázal na věc řešenou Městským soudem v Praze pod sp.zn. 8 Ad 16/2018 a následně také Nejvyšším správním soudem pod sp.zn. 1 Ads 201/2019. Nejvyšší správní soud v odst. 56 rozsudku č.j. 1 Ads 201/2019-37 ze dne 13. 5. 2020 upozornil, že výkaz nedoplatků, na jehož základě žalobci vznikl dluh na zdravotním pojištění, byl dne 30. 8. 2017 zrušen dle ust. § 53 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, a uvedl, že žalobci tudíž na jeho základě nemohl vzniknout dluh, s jehož placením by byl v prodlení.
- 12 Dle žalobce žalovaná vychází z nesprávného právního názoru, že dotčený zaměstnanec se pro účely ust. § 3 odst. 7 zákona č. 592/1992 Sb. nepovažuje za invalidní osobu podle českých právních předpisů, přitom však zcela pomíjí argumentaci žalobce, dle níž byl zaměstnanci přiznán invalidní důchod způsobem předpokládaným z hlediska citovaného ust. § 3 odst. 7 zákona č. 592/1992 Sb., což rozhodnutí o přiznání invalidního důchodu podle tehdejšího (federálního) zákona č. 121/1975 Sb., o sociálním zabezpečení, v rozhodném znění (dále jen „zákon č. 121/1975 Sb.“), nepochybně splňuje. Žalobce připomíná, že zaměstnanec příslušným rozhodnutím žalobci jako svému zaměstnavateli doložil (a totéž učinil žalobce ve vztahu k VZP ČR), že invalidní důchod mu byl přiznán dne 13. 5. 1985 podle tehdejších předpisů Československé socialistické republiky, tedy podle zákona č. 121/1975 Sb., tento stav trval i v rozhodné době (1. 3. 2016 až 31. 5. 2016). Žalobce upozornil na skutečnost, že ústavní zákon č. 4/1993 Sb., o opatřeních souvisejících se zánikem České a Slovenské Federativní Republiky, zakotvil kontinuitu českého a československého právního řádu. Navíc, oblast sociálního zabezpečení po celou dobu existence československé federace spadala do federální působnosti, a je proto vyloučeno, aby se ve věci přiznání invalidního důchodu dotčenému zaměstnanci uplatnily jakési specifické „slovenské posudkové kategorie“, které žalovaná zmiňuje. Žalobce tedy považuje závěry žalované, že u zaměstnance, který byl v roce 1985 uznán invalidním a byl mu přiznán invalidní důchod podle tehdejších československých předpisů (a tento stav trvá dosud), má jít o osobu, které snad neměl být přiznán invalidní důchod podle českých (československých) právních předpisů, za nepřiléhavé na posuzovanou situaci a tedy za nesprávné.
- 13 Žalobce dále namítá, že měla být uplatněna zásada „in dubio mitius“, poukazuje na příslušnou judikaturu správních soudů i Ústavního soudu, dle níž je-li k dispozici více výkladů veřejnoprávní normy, je třeba volit ten, který vůbec, či co nejméně zasahuje do toho kterého základního práva či svobody (například náleží Ústavního soudu sp.zn. I. ÚS 643/06 ze dne 13. 9. 2007). Pokud by tedy měl být relevantní i opačný výklad žalované, je třeba při interpretaci ust. § 3 odst. 7 zákona č. 592/1992 Sb. respektovat pravidlo „in dubio

mitius“ a přiklonit se k výkladu, který v pochybnostech vede k přiznání úlevy z placení pojistného ze strany žalobce (nikoli k výkladu žalované, s níž je spojena vyšší daňová, poplatková zátěž).

- 14 Žalobce dále uvádí, že provedení opravy v nesprávně vedené evidenci žalovanou o stavu účtu žalobce a na to navazující vystavení potvrzení o výši nedoplatků na pojistném na zdravotní pojištění a na penále k 30. 6. 2017 je pro něj významné rovněž vzhledem k dalším správním řízením, když jiný správní orgán (Ministerstvo práce a sociálních věcí) si u žalované vyžádal zprávu o výši nedoplatků žalobce na pojistné a penále k 30. 6. 2017 jako skutečnosti rozhodné pro účely jím vedeného správního řízení; správné určení výše nedoplatků žalobce na pojistném na zdravotní pojištění a na penále k 30. 6. 2017 bude taktéž významné pro účely řízení o žádosti žalobce o poskytnutí příspěvku na zaměstnávání OZP na chráněném pracovním místě za 2. čtvrtletí 2017 podané k Úřadu práce Krajské pobočce pro hlavní město Prahu.

Vyjádření žalovaného a replika žalobce

- 15 Žalovaná ve vyjádření ze dne 16. 6. 2021 s podanou žalobou nesouhlasila a navrhla její zamítnutí. Po rekapitulaci dosavadní komunikace mezi žalobcem a žalovanou a shrnutí stanovisek obou účastníků řízení nejprve namítla nepřipustnost podané žaloby, neboť ochrany nebo nápravy se v dané věci lze domáhat jinými právními prostředky, konkrétně v řízení o žádosti žalobce o rozhodnutí ve smyslu § 142 odst. 1 správního řádu, jímž deklaratorně bude určena jeho výše nedoplatků na pojistném a penále ke dni 30. 6. 2017. Současně vyslovila přesvědčení, že žalobce nemá žalobní legitimaci dle § 82 s.ř.s., když podle Nejvyššího správního soudu zákon nedává na výběr, jakými právními prostředky proti zásahu brojit; soudní ochranu před nezákonným zásahem tedy žalobci v posuzované věci nelze uplatnit.
- 16 K věci samé žalovaná zejména uvedla, že vzhledem k dikci ust. § 3 odst. 7 zákona č. 592/1992 Sb., který připouští možnost provést odpočet u zaměstnance se zdravotním postižením, kterému byl přiznán invalidní důchod, je třeba aplikovat ust. § 67 odst. 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), dle něž osobami se zdravotním postižením jsou fyzické osoby, které jsou orgánem sociálního zabezpečení uznány invalidními v třetím stupni, v druhém nebo prvním stupni nebo osoby zdravotně znevýhodněné, bez rozdílu, zda daná osoba je občanem ČR nebo jiného státu. Pro určení toho, zda jde o osobu se zdravotním postižením, je rozhodující rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení/Úřadu práce ČR. Tyto orgány jsou jasně vymezeny zákonem č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení a zákonem č. 73/2011 Sb., o Úřadu práce ČR. Z pohledu zákona o zaměstnanosti nelze zohledňovat posouzení zdravotního stavu jinými institucemi než orgány vymezenými v českém právním řádu. Není-li tedy osoba uznána orgánem sociálního zabezpečení ČR jako osoba invalidní v konkrétním stupni či Úřadem práce ČR jako osoba zdravotně znevýhodněná, nelze na ni pro účely zákona o zaměstnanosti pohlížet jako na osobu se zdravotním postižením. Zahraničním institucím, které vykonávají obdobnou činnost jako české orgány, zákon o zaměstnanosti nepřiznává stejné právní postavení.

Shodu s prvopisem potvrzuje X

- 17 Dále žalovaná argumentovala nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení a jeho čl. 46 odst. 3, dovodila z něj, že rozhodnutí orgánů Slovenské republiky o invaliditě není pro orgány České republiky závazné, což potvrzuje například i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2015 č.j. 5 Ads 41/2014-60. Zmínila i čl. 33 Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení, dle kterého se důchody přiznané ode dne, který spadá do období před rozdělením České a Slovenské Federativní Republiky, nositeli zabezpečení České republiky nebo Slovenské republiky nadále považují za důchody toho smluvního státu, jehož nositel zabezpečení byl nebo by byl příslušným k výplatě těchto důchodů ke dni rozdělení České a Slovenské Federativní Republiky. Zdůraznila, že byla-li fyzická osoba uznána invalidní a byl jí přiznán invalidní důchod před rozdělením České a Slovenské Federativní Republiky, lze ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 48/1997 Sb. aplikovat pouze na případy, kdy tento důchod je vyplácen orgánem sociálního zabezpečení České republiky, a je tak splněna podmínka, že zdravotní stav fyzické osoby odpovídá invaliditě podle českých předpisů.
- 18 K žalobní argumentaci stanoviskem Ministerstva zdravotnictví ze dne 1. 2. 2021 žalovaná uvedla, že ministerstvo zdravotnictví není oprávněným subjektem k výkladu právních norem vztahujících se k organizaci a provádění sociálního zabezpečení, protože právě od těchto právních norem se následně odvíjí postup zdravotních pojišťoven při stanovení výše pojistného na zdravotní pojištění konkrétního pojištěnce v případě jeho invalidity. Žalovaná stanovisko Ministerstva zdravotnictví považuje za nesprávné. K žalobní námitce nevypořádání se se stanoviskem Ministerstva zdravotnictví ze dne 1. 2. 2021 žalovaná uvedla, že svůj nesouhlas právně zdůvodnila v přípisu ze dne 5. 3. 2021. Naopak je to žalobce, který se v podané žalobě s právním zdůvodněním žalované nijak nevyrovnal.
- 19 K žalobní námitce, dle níž nedoplatky na zdravotním pojištění odváděné žalobcem za zaměstnance k 30. 6. 2017 nejsou podloženy žádným správním rozhodnutím ve smyslu výkazu nedoplatků případně platebního výměru, ale pouze interní evidencí VZP, žalovaná objasnila, že vydala Závěrečný protokol se zjištěním pochybení u 39 žalobcových zaměstnanců při stanovení vyměřovacího základu a výše pojistného, následně vystavila výkaz nedoplatků, kterým za období od 1. 6. 2012 do 31. 3. 2017 předepsala dlužné pojistné ve výši 291.489 Kč a penále ve výši 92.068 Kč. Na základě námitek proti závěrečnému protokolu a výkazu nedoplatků žalovaná opětovně prověřila pobírání invalidních důchodů u dvou zaměstnanců žalobce a shledala, že v jednom případě byla námitka oprávněná. Z tohoto důvodu byl výkaz nedoplatků rozhodnutím ze dne 30. 8. 2017 zrušen a částka dlužného pojistného adekvátně snížena. Dne 31. 10. 2017 byla zahájena další kontrola za jednotlivé kalendářní měsíce za období 3/2017 – 7/2017 (z důvodu podání žádosti plátce o prominutí penále), která byla uzavřena dne 15. 11. 2017, touto kontrolou bylo i v tomto období zjištěno neoprávněné uplatnění odpočtu dle § 3 odst. 7 zákona č. 592/1992 Sb. ještě za uvedené kalendářní měsíce u osob, kterým nebyl přiznán invalidní důchod. Z tohoto důvodu byl vyměřovací základ žalobcem chybně stanoven, tato skutečnost měla vliv na změnu nedoplatků plátce k 30. 6. 2017. Dlužné pojistné se zvýšilo na částku 284.794 Kč a penále na částku 99.870 Kč. Žalovaná upozornila, že vyměřením, resp. předepsáním dluhů na pojistném a penále se nezakládá existence

těchto dluhů, ale vytváří se exekuční titul, na jehož základě může zdravotní pojišťovna plnění následně vymáhat. Z hlediska posouzení splatnosti pojistného a penále, resp. z hlediska zařazení včas nezaplaceného pojistného a penále mezi dlužné částky je zcela irelevantní, zda evidované závazky byly či nebyly k datu posuzování žádosti vyměřeny, popř. předešly ve formě exekučního titulu. S ohledem na výše uvedené dle žalované nebylo zapotřebí vydávat ani výkaz nedoplatků, ani rozhodovat platebními výměry.

- 20 Žalovaná dále vznesla námitku opožděného podání žaloby. Uvedla, že žalobce se prokazatelně dozvěděl o nesrovnalostech ohledně dotčeného zaměstnance, respektive o tom, že dotčený zaměstnanec není veden žalovanou coby poživatel invalidního důchodu, z e-mailu ze dne 1. 6. 2017, když v odpovědi na něj na nesrovnalost nijak nereagoval. Proto byl dotčený zaměstnanec zařazen do skupiny zaměstnanců žalobce, u kterých bylo kontrolou žalovaného zjištěno, že žalobce chybně stanovil vyměřovací základ a výši pojistného, neboť u těchto osob uplatnil odpočet dle § 3 odst. 7 zákona č. 592/1992 Sb., ačkoliv jim nebyl přiznán invalidní důchod. Následně, po vydání Závěrečného protokolu a zprávě ze dne 20. 6. 2017 a výkazu nedoplatku, opět žalobce proti zařazení zaměstnance do skupiny zaměstnanců s nepřiznaným invalidním důchodem nic nenamítl. Dle názoru žalované se tak žalobce nejpozději dne 21. 6. 2017, kdy převzal uvedený Závěrečný protokol a zprávu ze dne 20. 6. 2017, prokazatelně dozvěděl o údajném nezákonném zásahu žalované, a nemůže obstát tvrzení žalobce, že se o nezákonném zásahu dozvěděl až 5. 3. 2021. Navíc lze dle žalované na tuto otázku nahlížet i tak, že v daném případě, kdy se jedná o údajně nesprávnou evidenci nedoplatku pojistného za zaměstnance za období 1. 3. 2016 – 31. 5. 2016, došlo k tvrzenému nezákonnému zásahu před téměř pěti lety. V každém případě by tak dle žalované došlo k uplynutí zákonem stanovených lhůt (objektivní dvouleté a subjektivní dvouměsíční) k podání této žaloby podle § 84 odst. 1 s.ř.s.
- 21 K žalobní námitce, dle níž pro případ pochybností o správnosti výkladu veřejnoprávní normy dopadající na předmět tohoto sporu má být uplatněna zásada in dubio mitius, žalovaná argumentovala tím, že v posuzovaném případě se jedná o spor mezi dvěma soukromoprávními subjekty, nikoli o případ, kdy jedna ze stran je v nižším postavení proti druhé, dále tím, že se nejedná ani o přiznání úlevy z placení pojistného na zdravotní pojištění či vyšší daňovou, poplatkovou zátěž. Jedná se pouze o to, zda část zdravotního pojištění za zaměstnance, který je poživatel invalidního důchodu, bude hradit za jeho zaměstnavatele stát, nebo, nesplňuje-li zaměstnanec podmínky pro platbu státem, zda bude pojištění platit zaměstnavatel. Byť nejde o spor mezi právním subjektem a jednotlivcem, žalovaná je přesvědčena o tom, pro případ, že by soud zvažoval použití této zásady, že i správní soudy musí hledat spravedlivou rovnováhu mezi individuálními právy a veřejným zájmem či statkem, k jehož ochraně má v souladu s ústavním pořádkem konkrétní veřejnoprávní úprava a z ní vycházející rozhodovací činnost příslušného správního orgánu sloužit. S ohledem na výše uvedené není dle názoru žalované v tomto soudním sporu žádný prostor pro využití zásady in dubio mitius.
- 22 V replice ze dne 6. 7. 2021 žalobce rozvedl svoji žalobní argumentaci a polemizoval s právními závěry žalované.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje X

- 23 Soud v rozsahu uplatněných žalobních námitek hodnotil, zda v rámci postupu žalované bylo vůči žalobci nezákonně zasaženo do jeho práv. Vycházel přitom ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (ust. § 87 odst. 1 zákona s.ř.s.).
- 24 O žalobě městský soud rozhodl se souhlasem účastníků řízení bez jednání (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.). Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování, jelikož soud nepokládal za potřebné provádět důkazy na rámec toho, co plyne ze spisového materiálu předloženého žalovanou. Soud neprovedl důkaz listinami navrženými žalobcem, předmětné listiny navržené žalobcem k důkazům jsou součástí spisového materiálu žalované, tudíž nejsou předmětem dokazování při jednání před soudem.
- 25 Městský soud vycházel při posouzení důvodnosti podané žaloby z pojmového vymezení nezákonného zásahu obsaženého v ust. § 82 s.ř.s., podle kterého každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
- 26 Městský soud v Praze nejprve k návrhu žalované uvážil o včasnosti žaloby ve smyslu ust. § 84 odst. 1 s.ř.s., dle něž žaloba musí být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo.
- 27 Městský soud v Praze považuje předmětné zásahy z povahy věci za trvající zásahy (žalovaná žádostem žalobce o provedení opravy evidence o pohledávkách / přeplatku na pojistném a penále žalobce, o vystavení potvrzení o opravě a o vyplacení (vrácení) přeplatku na pojistném stále nevyhověla), lhůta k podání žaloby tak začíná běžet každý den znovu (viz náleží Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp.zn. II. ÚS 635/18). Městský soud v Praze tedy nemohl žalobu odmítnout se závěrem o její opožděnosti, jak navrhla žalovaná. Trval-li tvrzený zásah v době podání žaloby, nemohla být žaloba opožděná.
- 28 Pokud jde o další podmínky řízení o žalobě, zejména přípustnost žaloby ve smyslu ust. § 85 s.ř.s., ty má městský soud za splněné. Městský soud připomíná, že je v tomto ohledu vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku ze dne 25. 2. 2023 č.j. 10 As 391/2020-65, a při uvážení o přípustnosti žaloby z jeho právního názoru vychází.
- 29 Podle § 85 s.ř.s. je žaloba nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.
- 30 V nyní posuzované věci byla podána tato tzv. zásahová žaloba (§ 82 s.ř.s.), později byla podána i žaloba proti rozhodnutí žalované ve věci samé, kde bylo rozhodnuto o žádostech žalobce jako plátce pojistného na veřejné zdravotní pojištění ze dne 9. 2. 2021 a ze dne 18.

3. 2021 týkajících se provedení opravy evidence o pohledávkách (přeplatku na pojistném a penále na zdravotním pojištění) a vydání deklaratorního rozhodnutí o výši nedoplatků.

- 31 Přestože se tedy otázka žádostí žalobce o provedení opravy evidence o pohledávkách / přeplatku na pojistném a penále žalobce a o vystavení potvrzení o opravě stala předmětem řízení před zdejší soudem ve věci sp. zn. 9 Ad 9/2021 a přestože o žádostech žalobce ze dne 9. 2. 2021 a ze dne 18. 3. 2021 již bylo pravomocně rozhodnuto nejen žalovanou, ale též Městským soudem v Praze v rozsudku ze dne 7. 12. 2022 č.j. 9 Ad 9/2021-58, výrok rozsudku soudu nelze přímo ztotožnit s požadavkem žalobce na uložení povinnosti žalované opravit evidenci o pohledávkách / přeplatku na pojistném a penále žalobce (ad I.), vystavit potvrzení o opravě (ad II) a vyplatit (vrátit) přeplatek na pojistném žalobci (ad III). Je tomu tak proto, že v projednávané věci není napadáno nevydání jakéhokoli rozhodnutí, jako tomu bylo v případě tvrzené nečinnosti žalované, jež vyústila ve vydání rozhodnutí dle § 142 odst. 1 správního řádu a následně v napadení vydaného rozhodnutí správní žalobou; nedošlo tedy k nedodržení principu subsidiarity žaloby na ochranu před nezákonným zásahem (ad I.), dále proto, že ve smyslu ust. § 26e zákona č. 592/1992 Sb. se o potvrzení o stavu závazků týkajících se pojistného se nijak formálně nerozhoduje, nelze tedy dovodit, že ochrany proti nevydání tohoto potvrzení je možné se domáhat cestou žaloby proti rozhodnutí správního orgánu (ad II.), a konečně proto, že žalobce se nedomáhá vydání rozhodnutí dle § 14 odst. 2 zákona č. 592/1992 Sb. (což požadoval v paralelním řízení před rozhodčím orgánem žalované ve věci nečinnosti), ale faktického vyplacení finančních prostředků; proti tomuto úkonu, resp. neprovedení úkonu je možné brojit žalobou na ochranu před nezákonným zásahem (ad III.).
- 32 Z uvedeného městský soud dovozuje, že žaloba v nyní posuzované věci je žalobou přípustnou; nezákonné neprovedení opravy evidence o pohledávkách / přeplatku na pojistném a penále žalobce, nevystavení potvrzení o opravě a nevyplacení (nevrácení) přeplatku na pojistném žalobci může být zásahem ve smyslu § 82 s.ř.s. Žalobce se petitum žaloby domáhá vydání rozsudku, kterým by byla žalované uložena povinnost provést opravu příslušné evidence, vystavit potvrzení o opravě fakticky vyplatit přeplatek na pojistném, čehož nemůže dosáhnout volbou jiného žalobního typu v rámci s.ř.s., a tedy není dán ani důvod nepřípustnosti žaloby podle § 85 s.ř.s. Současně není podle městského soudu naplněna ani žádná z obecných překážek řízení; překážku podle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. spočívající v tom, že soud o téže otázce již rozhodl, nelze dovozovat ve vztahu k rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2022 č.j. 9 Ad 9/2021-58 již proto, že – jak shora uvedeno – uvedený rozsudek toliko zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného o žádostech žalobce ze dne 9. 2. 2021 a ze dne 18. 3. 2021, které se týkaly provedení opravy evidence o pohledávkách (přeplatku na pojistném a penále na zdravotním pojištění) a vydání deklaratorního rozhodnutí o výši nedoplatků.
- 33 Žaloba je tudíž podle městského soudu věcně projednatelná, a to i přes existenci pravomocného rozsudku zdejšího soudu ze dne 7. 12. 2022 č.j. 9 Ad 9/2021-58.
- 34 Městský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

- 35 Žalobce předně požadoval provést opravu své evidence o pohledávkách / přeplatku na pojistném a penále tak, aby tato evidence nezahrnovala nedoplatek pojistného na zdravotní pojištění u zaměstnance E. S., za období 1. 3. 2016 do 31. 5. 2016, celkové dlužné pojistné 2.610 Kč plus penále.
- 36 Úkolem soudu je tedy třeba nejprve posoudit, zda evidence žalované, učiněná na základě kontroly a následných závěrech žalované o nesprávné aplikaci ust. § 3 odst. 7 zákona č. 592/1992 Sb. žalobcem, odpovídá právním předpisům, či zda tato evidence vykazuje vady. V případě, že soud shledá nesprávnost předmětné evidence, bude třeba posoudit, zda tato nesprávnost představuje nezákonný zásah ve smyslu ust. § 82 s.ř.s.
- 37 O tom, zda žalovaná oprávněně u žalobce evidovala sporný nedoplatek na pojistném na veřejné zdravotní pojištění ve výši 2.160 Kč a odpovídající penále z nedoplatku, a to v rozsahu nedoplatků u zaměstnance E. S. za období od 1. 3. 2016 do 31. 5. 2016, ovšem již bylo pravomocně rozhodnuto, jak soud několikrát uvedl výše. V rozsudku zdejšího soudu ze dne 7. 12. 2022 č.j. 9 Ad 9/2021-58 byla zodpovězena pro věc klíčová otázka, že invalidní důchod, který byl dotčenému zaměstnanci E. S. přiznán v roce 1985 a který dosud trvá a je vyplácen ze státního rozpočtu Slovenské republiky, nelze považovat za oprávněný důvod ke snížení vyměřovacího základu podle ust. § 3 odst. 7 zákona č. 592/1992 Sb. Městský soud v odkazovaném rozsudku ze dne 7. 12. 2022 č.j. 9 Ad 9/2021-58 vysvětlil důvody, pro které shledal postup žalované spočívající v příslušné evidenci nedoplatku a penále z nedoplatku, za oprávněný. Městský soud se se závěry vyslovenými v odkazovaném rozsudku zcela ztotožňuje a neshledává důvodu se od něj v nyní projednávané věci odchýlit, proto z něj do značené míry při odůvodnění projednávané věci vychází.
- 38 Městský soud rekapituluje, že v odkazované věci vedené pod sp.zn. 9 As 9/2021 soud vyšel z právní úpravy ust. § 3 odst. 7 zákona č. 592/1992 Sb., dle něž je-li zaměstnancem zaměstnavatele zaměstnávajícího více než 50 % osob se zdravotním postižením z celkového průměrného přepočteného počtu svých zaměstnanců osoba, které byl přiznán invalidní důchod, je u ní vyměřovacím základem částka přesahující částku, která je vyměřovacím základem u osoby, za kterou je plátcem pojistného stát.
- 39 Dále soud vyšel z ust. § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 48/1997 Sb., dle něž je stát plátcem pojistného prostřednictvím státního rozpočtu za poživatele důchodů z důchodového pojištění, kterým byl přiznán důchod před 1. lednem 1993 podle předpisů České a Slovenské Federativní Republiky a po 31. prosinci 1992 podle předpisů České republiky. Za poživatele důchodu se pro účely tohoto zákona považuje osoba podle předchozí věty i v měsících, kdy jí podle předpisů o důchodovém pojištění výplata důchodu nenáleží.
- 40 Městský soud v odkazovaném rozsudku ze dne 7. 12. 2022 č.j. 9 Ad 9/2021-58 uvedl: „Uvedená zákonná ustanovení upravují způsob stanovení výše vyměřovacího základu (§ 3 odst. 7 zákona č. 592/1992 Sb.) a skutečnost, že plátcem pojistného za poživatele důchodů z důchodového pojištění je stát (§ 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 48/1997 Sb.).

- 41 *Ve smyslu citovaných ustanovení by tedy žalobce podmínky zvýhodnění – snížení vyměřovacího základu splňoval toliko v tom, že žalobce zaměstnává osoby se zdravotním postižením a zaměstnanci E. S. byl invalidní důchod přiznán před 1. 1. 1993.*
- 42 *Podle ust. § 67 odst. 2 zák. č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, osobami se zdravotním postižením jsou fyzické osoby, které jsou orgánem sociálního zabezpečení uznány a) invalidními ve třetím stupni, b) invalidními v prvním nebo druhém stupni, nebo 3) zdravotně znevýhodněnými.*
- 43 *Podle ust. § 3 odst. 3 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, orgány sociálního zabezpečení jsou a) ministerstvo práce a sociálních věcí, b) Česká správa sociálního zabezpečení, c) okresní správy sociálního zabezpečení, d) ministerstvo vnitra, e) ministerstvo spravedlnosti a f) ministerstvo obrany.*
- 44 *Uvedené předpisy, vyjma zákona č. 582/1991 Sb., který zůstal v důsledku právní kontinuity v platnosti i po vzniku České republiky, nabyly účinnosti za existence České republiky jako samostatného státu, a proto ani retrospektivním pohledem na ústavní zákon č. 4/1993 Sb., o opatřeních souvisejících se zánikem České a Slovenské Federativní republiky nelze na nové právní předpisy České republiky nahlížet jako na zbytné a irelevantní, zvláště, pokud výslovně povolávají stát za plátce pojistného u poživatelů důchodu ve spojení s typem zdravotního postižení včetně toho, že v oblasti provádění sociálního zabezpečení působí orgány České republiky (od r. 2011 také Úřad práce ČR). Z ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 48/1997 Sb. nelze jako jediné rozhodující vyjímát pouze podmínku, že důchod byl zaměstnanci žalobce přiznán před 1. 1. 1993 podle předpisů České a Slovenské Federativní republiky, aniž by bylo posouzeno, jaký stát a zejména za jakých podmínek nyní pojistné hradí. To nelze dovodit z čl. 2 ústavního zákona č. 4/1993 Sb., podle kterého pokud ústavní zákony, zákony a ostatní právní předpisy přijaté před zánikem České a Slovenské Federativní Republiky spojují práva a povinnosti s územím České a Slovenské Federativní Republiky a státním občanstvím České a Slovenské Federativní Republiky, rozumí se tím území České republiky a státní občanství České republiky, pokud zákon nestanoví jinak. Nevyplývá to ani z čl. 3 odst. 4 cit. ústavního zákona, podle kterého místo ostatních orgánů státní správy České a Slovenské Federativní Republiky se zánikem České a Slovenské Federativní Republiky zřizují orgány státní správy České republiky, které přebírají odpovídající působnosti podle předpisů uvedených v čl. 1 odst. 1, nestanoví-li zákon jinak. Kontinuita právního řádu obecně znamená, že právo a na něm založené vztahy platí i přes jinou významnou změnu, např. zánik stávajícího státního útvaru a vznik nového státu. Tedy bez ohledu na takovou změnu zákony stále platí od té doby, kdy byly přijaty, a platí, dokud nebudou zrušeny. V souzené věci právní kontinuitu představuje toliko skutečnost, že zaměstnanci žalobce byl přiznán důchod podle zákona č. 121/1975 Sb. před 1. 1. 1993, i když zákon č. 121/1975 Sb. byl ke dni 1. 1. 1993 zrušen zákonem č. 589/1992 Sb. V této věci žalovanou aplikovaný zákon č. 592/1992 Sb. s účinností od 1. 1. 1993 však upravuje vztahy nové - umožňuje zvýhodněný vyměřovací základ za určitých podmínek. Zákon č. 592/1992 Sb. tak v ust. § 3 odst. 7 neodráží kontinuitu vztahů, pravděpodobně žalobcem pojímanou tak, že zaměstnanec žalobce je bez dalšího posouzení a trvale osobou se zdravotním postižením, ačkoliv zdravotní stav není stavem neměnným a může se v důsledku plynutí času měnit a také znovu posuzovat. Ust. § 3 odst. 7 zákona č. 592/1992 Sb. dále ve spojení s ust. § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 48/1997 Sb. identifikuje jako plátce pojistného ze státního rozpočtu ten stát, který hradí pojistné za zdravotně postižené osoby, které jsou poživatelé důchodu. S právní úpravou*

vázanou na další zákonné pojmy či podmínky, mezi něž náleží způsob stanovení výše pojistného z vyměřovacího základu pouze u zaměstnance se zdravotním postižením, kterému byl přiznán invalidní důchod, pak zákon. č. 435/2004 Sb. v § 67 odst. 2 upravuje, kdo se rozumí osobou se zdravotním postižením. Těmi jsou fyzické osoby, které jsou orgánem sociálního zabezpečení uznány invalidními v třetím stupni, v druhém nebo prvním stupni nebo osoby zdravotně znevýhodněné, bez rozdílu, zda daná osoba je občanem České republiky (dále taktéž jen „ČR“) nebo jiného státu. Přitom je rozhodující rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení či Úřadu práce ČR dle zák. č. 582/1991 Sb., a zák. č. 73/2011 Sb., o Úřadu práce ČR. Tím je pro účely státu jako plátce pojistného kategorizováno zdravotní postižení z rozhodnutí příslušných orgánů České republiky o uznání typu zdravotního pojištění.“

- 45 Z citovaného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2022 č.j. 9 Ad 9/2021-58, jakož i z obsahu spisového materiálu předloženého žalovanou vyplývá (a mezi účastníky řízení není sporné), že zaměstnanci žalobce E. S. byl přiznán částečný invalidní důchod rozhodnutím Úřadu dochodkového zabezpečenia v Bratislavě ze dne 13. 5. 1985 č. 58 06 666 a dle potvrzení Sociálne poisťovny, Bratislava byla v rozhodném období, jehož se neplacení pojistného týká, tj. od března do června 2016, tomuto zaměstnanci vyplácena měsíční důchodová dávka ve výši 240,30 Kč, úhrnem za 4 měsíce 965 Kč.
- 46 Jak uvedl Městský soud v Praze v citovaném rozsudku, „[u]vedený skutkový stav k datu 2016 nesvědčí o rozhodnutí orgánů České republiky o typu zdravotního postižení zaměstnance žalobce, nýbrž svědčí o tom, že tento stav odpovídá i smluvnímu ujednání mezi Českou a Slovenskou republikou po rozdělení společného státu.
- 47 Právní vztahy mezi nově vzniklými státy Českou republikou a Slovenskou republikou byly zakotveny v systému smluv uzavřených mezi oběma státy. Mezi tyto smluvní dokumenty patří i Smlouva mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení publikovaná sdělením Ministerstva zahraničí pod č. 228 ve Sbírce zákonů roku 1993 (dále jen Smlouva). Podle čl. 33 Smlouvy (Přechodná a závěrečná ustanovení) důchody přiznané ode dne, který spadá do období před rozdělením České a Slovenské Federativní Republiky, nositeli zabezpečení České republiky nebo Slovenské republiky se nadále považují za důchody toho smluvního státu, jehož nositel zabezpečení byl nebo by byl příslušným k výplatě těchto důchodů ke dni rozdělení České a Slovenské Federativní Republiky.
- 48 Žalovaný správní orgán v napadeném rozhodnutí neopomenul přihlédnout ani k úpravě vyplývající z Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. 4. 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení, která nezbytnost rozhodnutí instituce členského státu o stupni invalidity – tedy o stupni zdravotního postižení vyjádřil v čl. 46 odst. 3 tak, že: „Rozhodnutí instituce členského státu o stupni invalidity žadatele je závazné pro instituci kteréhokoli jiného dotčeného členského státu, pokud je v příloze VII potvrzena shoda mezi právními předpisy těchto členských států o podmínkách týkajících se stupňů invalidity.“ Je třeba přisvědčit tomu, a to i v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Ads 41/2014-60, že podle uvedeného koordinačního nařízení je pro závaznost typu zdravotního postižení (stupně invalidity) rozhodné, zda existuje shoda mezi právními předpisy České republiky a Slovenské republiky o podmínkách týkajících se stupňů invalidity, ta však nebyla v příloze VII. Nařízení potvrzena. Rozhodnutí slovenského nositele zabezpečení týkající se stupně invalidity zaměstnance žalobce, který ostatně ani nevyplývá z dokladů slovenských orgánů předložených

Shodu s prvopisem potvrzuje X

žalobcem, není pro žalovanou pojišťovnu závazné. Žalovaný tedy příznačně poukázal na úpravu danou Nařízením a judikaturou Nejvyššího správního soudu, a to i v případě rozsudku č. j. 4Ads 155/2015, který rozlišuje mezi přípustností, resp. i nezbytností posuzování dokumentů a zpráv z jiného členského státu ke stupni invalidity a vlastním posouzením zdravotního postižení podle vnitrostátních právních předpisů. To jen podtrhuje význam posudkové činnosti spočívající v posuzování zdravotního stavu poživatelé důchodů a důsledků z něj vyplývajících jak pro oblast sociálního zabezpečení, tak i pro oblast veřejného zdravotního pojištění a zaměstnanosti. Žalobce svými námitkami, že uvedenou judikaturu nelze aplikovat, když se týká situací po roce 1993 odhlíží od toho, že touto judikaturou jsou v základu řešeny stejné situace – zda platba pojistného státem mající vliv na výši vyměřovacího základu se odvíjí od (ne)shody právní úpravy týkající se stupně invalidity, tedy otázky která je upravena již v soudem výše citovaných zákonech, podle nichž žalovaný věc správně posuzoval.“ (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2022 č.j. 9 Ad 9/2021-58, body 46 – 48).

- 49 Městský soud se se závěry citovaného rozsudku plně ztotožňuje a shrnuje, že tedy žalovaná měla vzít v úvahu toliko interpretaci předpisu o hrazení pojistného na veřejné zdravotní pojištění, nikoliv podmínky pro výplatu dávek důchodového pojištění podle předpisů sociálního zabezpečení či předpisy o zaměstnanosti, jestliže tyto předpisy s hrazením pojistného souvisí.
- 50 Na základě shora uvedeného Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalovaná nepochybila, pokud shledala, že pro uplatnění odpočtu z vyměřovacího základu zaměstnance E. S. za rozhodné období března – květen 2016 nebyly splněny zákonné podmínky posouzení shody invalidity podle předpisů České republiky a Slovenské republiky a nebylo doloženo rozhodnutí orgánů České republiky o stupni invalidity (zdravotního postižení), když bylo jen doloženo, že nositelem zabezpečení v daném případě byla Slovenská republika. Invalidní důchod, který byl dotčenému zaměstnanci přiznán rozhodnutím Úradu dochodkového zabezpečenia dne 13. 5. 1985 a je dodnes vyplácen ze státního rozpočtu SR (nositelem zabezpečení SR), tj. invalidita zaměstnance E. S. se dosud posuzuje podle posudkových kritérií právních předpisů SR, u kterých není koordinačním nařízením v příloze Nařízení VII potvrzena shoda s předpisy ČR. Žalovaná tak důvodně shledala a evidovala nedoplatek pojistného na veřejné zdravotní pojištění ve sporné výši 2 610 Kč a s tím souvisejícího penále.
- 51 K jednotlivým dílčím žalobním námitkám městský soud uvádí, že žalobní argumentace stanoviskem Ministerstva zdravotnictví ze dne 1. 2. 2021 nemůže obstát, neboť toto stanovisko je založeno pouze na tom, že není relevantní, z jakého státního rozpočtu, zda z prostředků českého systému či slovenského systému sociálního zabezpečení pojištěnec invalidní důchod pobírá, nikoliv na posouzení zdravotního postižení pojištěnce. Ministerstvo také vzápětí ve svém stanovisku poukázalo na to, že není příslušným k podávání výkladů právních předpisů, když ve věci placení pojistného na veřejné zdravotní pojištění je rozhodovací činnost svěřena zdravotním pojišťovnám (srovnej: rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2022 č.j. 9 Ad 9/2021-58).
- 52 K námitce, že i pokud by v daném případě bylo možné připustit oba sporné výklady relevantního ustanovení, žalovaná měla postupovat v souladu se zásadou, dle níž

Shodu s prvopisem potvrzuje X

v pochybnostech musí zjištěné skutečnosti vykládat ve prospěch žalobce, městský soud uvádí, že tato zásada přikazuje orgánům veřejné moci v situaci nejednoznačnosti právní normy, která objektivně nabízí více možných výkladových variant, vycházet z výkladové varianty ve prospěch adresáta právní normy. Uplatní se tedy, stojí-li proti sobě dvě srovnatelně přesvědčivé výkladové alternativy právního předpisu. V posuzovaném případě o situaci, kdy by aplikovatelné předpisy umožňovaly víceznačnost výkladu, nejde, a to z důvodu, že právní výklad žalobce orientující se na ust. § 3 odst. 7 zákona č. 592/1992 Sb. nelze, dle obsahu tohoto ustanovení, považovat ve vztahu k argumentaci žalovaného za rovnocenný a dostatečně argumentačně podložený výklad. Proto se zásada *in dubio mitius* nepoužije.

- 53 Městský soud v Praze tedy z uvedeného dovozuje, že žalobcem namítané neprovedení opravy interní evidence žalované o pohledávkách / přeplatku na pojistném a penále tak, jak žalobce požaduje, nelze kvalifikovat jako nezákonný zásah žalované do práv žalobce, neboť evidence byla žalovanou vedena správně a na podkladu zjištěných skutečností, v souladu s příslušnými právními předpisy, a k opravě žalobcem požadovaným způsobem není důvodu.
- 54 Soud se dále zabýval povahou obou dalších v žalobě namítaných nezákonných zásahů. V této souvislosti předně dospěl k závěru, že všechny tři uvedené zásahy spolu bezprostředně souvisí, neboť v důsledku toho, že žalovaná ve své evidenci eviduje nedoplatek pojistného a penále (ad I.), které považuje za řádně stanovené a vyčíslené, odpírá žalobci vystavit potvrzení o opravě (ad II.) a vyplatit (vrátit) přeplatek (ad III.). Jinými slovy, nebyl-li by nedoplatek a penále v interní evidenci žalované zaevidován, naopak byl-li by zaevidován přeplatek, jak žalobce navrhuje, nebylo by sporu o potvrzení o neexistenci nedoplatku a penále a naopak o existenci přeplatku, ani s tím souvisejícího sporu o vyplacení takového přeplatku. Přestože se jedná o tři samostatné zásahy, soud je posuzoval v jejich vzájemné souvislosti a neoddělitelnosti.
- 55 Požadavku žalobce na vystavení potvrzení o opravě a vyplacení (vrácení) přeplatku lze vyhovět pouze v případě, že soud shledá existenci takového přeplatku. A jak je uvedeno výše, v souzené žalobcově věci přeplatek na pojistném na veřejné zdravotní pojištění u zaměstnance E. S. za období od 1. 3. 2016 do 31. 5. 2016 nevznikl; nebyl shledán nezákonný zásah spočívající v evidenci nedoplatku a penále žalovanou, neboť městský soud dospěl k závěru, že pro příslušnou evidenci nedoplatku pojistného a penále existoval zákonný podklad. Pokud tedy městský soud evidenci žalované nepovažuje za nezákonnou, nemůže považovat za nezákonný zásah ve smyslu § 82 s.ř.s. ani stav, kdy žalovaná odmítá vystavit potvrzení o opravě a vyplatit (vrátit) přeplatek.
- 56 Na základě shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalobcem namítaná jednání žalovaného spočívající v neprovedení opravy evidence o pohledávkách / přeplatku na pojistném a penále žalobce, v nevystavení potvrzení o opravě, a v nevyplacení (nevrácení) přeplatku na pojistném žalobci nelze kvalifikovat jako nezákonné zásahy žalované, kterými byl žalobce přímo zkrácen na svých právech. Proto soud žalobu podle ust. § 87 odst. 3 s.ř.s. zamítl jako nedůvodnou.

- 57 Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalované žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližě následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 26. dubna 2023

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X